

PERSUASIO VII.

„ **H**IC producam, quod Apostolus ad Gala-
 „ tas narrat in epistola: = Creditum, est,
 „ inquit, mihi Evangelium præputii, sicut & Pe-
 „ tro circumcissionis, qui namque operatus est
 „ Pe-

num Concilium Nicænum par-
 vum respectum habitum esse
 ad Romanæ sedis excellentiam
 & principatum, haud minus
 falsum est. Nam primo Eccle-
 siæ sæculo, vere ad Clemen-
 tem Romanum Pontificem ap-
 pellavisse Corinthios, patet
 ex Epistola ejusdem Clemen-
 tis, in qua hæc leguntur: *Pro-*
pter calamitates & casus ad-
versos, qui nobis acciderunt,
fratres dilecti, tardius nos ani-
imum adjecisse videmur ad ea
quæ a vobis quasita sunt. Quod
 autem ad alterum Ecclesiæ se-
 culum spectat, quem fugiunt
 Asiaticæ Ecclesiæ per Polycar-
 pum sanctissimum virum &
 ipsorum Apostolorum discipu-
 lum ad Anicetum Papam ap-
 pellationes; Victoris de Asia-
 nis Episcopis nullo eorum re-
 clamante iudicium, præterea
 S. Irenæi legatio ad Eleuther-
 rium nomine martyrum Lugdu-
 nensium? Quam vero tertio
 quoque seculo Romana Ecclesia
 propter potentiorē principalitatem,
 ut ejusdem Irenæi ver-

bis utar, supra cæteras emi-
 nerit, ostendunt Africanæ
 Synodus, & Cypriani litteræ
 ad Cornelium Papam, Occi-
 dentalium Episcoporum lega-
 tiones ad Stephanum Papam &
 ejus in causa rebaptizationis
 adhibita auctoritas, provoca-
 tiones demum Pentapolitano-
 rum & Dionysii Alexandrini
 ad Dionysium Romanum Pon-
 tificem. Temporibus autem Ni-
 cæno Concilio propioribus, ne-
 mo ignorat Donatistarum cau-
 sam ad Melchiam & inde ad
 Silvestrum delatam esse; &
 ipsum Nicænum Concilium
 ejusdem Silvestri autoritate
 convocatum fuisse, & eodem
 Sylvestro per Legatos suos
 Osum Cordubensem Episco-
 pum, Vitum, & Vincentium
 Romæ Presbyteros, præside,
 celebratum.

Jam vero adeamus Basna-
 gium, & videamus utrum ille
 validioribus argumentis nos
 impetat. Postquam de aliis Epi-
 scopis præter Romanum, interdum
 dictum fuisse *Petri Cathedram*

„ Petro in Apostolatū Circumcisionis, opera-
 „ tus est & mihi inter gentes = Tandem manife-
 „ stat, quomodo pactus fuisset cum Jacobo, Pe-
 „ tro, & Joanne in Synodo, quæ Hierosolymis fu-
 „ per legalium observatione habita est, ut ipsi in
 „ circumcissionem, hic vero inter gentes cum
 „ Barnaba prædicatum proficisceretur. Quomodo
 H 3 „ ita-

dram eos obtinere, animadver-
 tit, cæteros Apostolos nullam
 peculiarem Ecclesiam dignita-
 tis potestatisque suæ hæredem
 fecisse, immo Apostoli & Epi-
 scopi munera inter se pugnare,
 evidenter demonstrasse sibi sua-
 det in Annalibus ad an. 31. 40.
 & 42. I. Quod Episcopi, populi
 & Cleri suffragio eligerentur;
 Apostoli autem non habuerint
 munus suum vi hujus Ecclesia-
 sticæ electionis, qua consti-
 tuuntur Episcopi: II. Quod
 Episcopi per tres Episcopos
 consecrarentur, & nemo sit
 Episcopus sine ordinatione,
 quæ est impositio manus Epi-
 scopalis, & quæ tamen non
 adfuit Apostolis a Christo mis-
 sis cum omni Ecclesiastica po-
 testate neque Episcopali exce-
 pta: III. Quod Apostoli quæ
 viderant dicerent, Episcopo-
 rum autem sit non visa, sed
 credita mysteria proponere:
 IV. Denique quod Episcopis
 peculiaris pars Domini gregis
 credita sit, Apostolis au-
 tem creditæ fuerint omnes gen-

tes. Ad hæc S. Irenæum non
 quartum, sed tertium Roma-
 norum Pontificum dixisse Cle-
 mentem, qui in ea Sede Ana-
 cletum, cui Linus præcesserat,
 excepit: S. Ignatium, qui
 Episcopus erat ingenue fateri
 in Epist. ad Romanos se non
 præcipere, ut Petrus & Pau-
 lus: tandem S. Augustinum
 veritum esse, ne Petro inju-
 riam intulerit, quod illum
 Cypriano comparaverit: *Cete-*
rum magis vereri debeo, ut in
Petrum contumeliosus existam.
Quis enim nescit, illum Apo-
stolatus principatum cuiilibet
Episcopatu præferendum?

Respondeo merito quidem
 & optimo jure de omnibus Epi-
 scopis dici posse Petri gradum
 obtinere; sed ea ratione qua
 etiam omnes veteris legis Do-
 ctiores in Cathedra Moysis se-
 dere dicebantur: nempe quod
 unus Petrus Ecclesiastici ordi-
 nis & potestatis in omnes Epi-
 scopos derivatæ veluti fons &
 origo sit, non autem quod Pe-
 tro Episcopi omnes directe suc-
 ce-

„ itaque tam cito Petrus pacti immemor fieri po-
 „ tuit, & alienas partes sibi usurpare, cum Roma
 „ totius paganisimi mater tunc fuerit? Quin imo si
 „ circumcisionis fuerat Apostolus, quomodo Ro-
 „ mæ tot annis, si usque ad Pauli videmus illuc
 „ adventum cum Judæis nihil ei fuerat negotii? Ad-
 „ veniente namque illuc Paulo, ut Lucas in actis
 „ Apo-

cedant, sive illius primatus hæredes sint, totamque eidem traditam a Christo Domino auctoritatem fuerint adepti. Sicut enim universalis Ecclesia una est, & unum corpus ex singulis particularibus Ecclesiis cum Ecclesia Principe, quæ unionis origo & centrum est, conjunctis atque unitis compositum; ita pariter una tantummodo est in Ecclesia Episcopalis Cathedra, quæ ex omnibus constituitur Episcopalibus Cathedralibus una inter se copulatis per communicationem & societatem, quam unaquæque habet cum cathedra Principe, unde incipit unitas & terminatur. Igitur sicuti omnes Fideles Christiani in eadem Ecclesia sunt, quod Ecclesiæ capiti uniuntur; ita Episcopi omnes in eadem Cathedra sedent per eam communicationem & unionem, unde exoritur unitas Cathedræ & Episcopatus in Ecclesia. Quamobrem etsi peculiarem Cathedralibus singuli Episcopi habent, tamen etiam

uniuscujusque peculiaris Cathedralibus cæteri omnes Episcopi quodammodo participes sunt, quod unaquæque illarum ejus Cathedralibus pars sit, quæ una est in Ecclesia: & quia in hoc ut ita dicam Cathedralibus corpore centrum & caput est Romana Cathedra, quam Petrus Ecclesiæ caput constituit, hinc non solum ipsa Romana Cathedra, sed reliquæ etiam peculiæ Cathedralibus Petri Cathedralibus appellatæ sunt, quamvis illarum Episcopi Petri Cathedralibus, quæ est Romana, minime teneant, quemadmodum præclarissime docet S. Cyprianus in lib. de unitate Ecclesiæ.

Ad alteram objectionem quod pertinet, notandum, plures fuisse in Apostolis dotes & prærogativas, & ex eis multas nec ipsum Petrum relinquere potuisse. Cæterum dignitatem Episcopalem certe in eos omnes derivarunt, quos creaverunt Episcopos; unde Episcopi omnes eorum successores jure & merito appellantur, nonnullos

„ Apostolorum ait, dicunt Judæi ad eum: de se-
 „ cta hac notum est nobis, quia ubique ei contra-
 „ dicitur, rogamus etiam te audire quæ sentis:
 „ nos enim neque litteras accepimus de te, neque
 „ adveniens aliquis fratrum nunciavit, aut loquu-
 „ tus est quid de te malum. Quos tandem copiosa
 „ illa ac uberrima oratione sua alloquutus est Pau-
 „ lus

H 4

los autem ex eis nullius peculiaris urbis Episcopatus se addixerunt, quod etiam illos quos habuissent in regimine alicujus peculiaris loci successores, majorem relinquere non potuerint potestatem, quam cæteris quos creabant Episcopos imperiebantur. At vero Petrus, cum præter Episcopalem potestatem, quam ut cæteri Apostoli in eos omnes derivabat, quos creabat Episcopos, haberet etiam dignitatem auctoritatemque capitis Ecclesiæ quam a Christo acceperat, & dum viveret aliis cedere non poterat, alicujus peculiaris loci Episcopatum gerere oportuit, ut nimirum certus non deesset hæres singularis illius dignitatis, & ea, in Ecclesia perpetuaretur. Quod vero subiicit Basnagius pugnare inter se Episcopi & Apostoli munera, equidem miror id Patres non animadvertisse, qui diserte non solum Petro, sed etiam Jacobo peculiaris urbis Episcopatum adjudicant. Jacobum qui-

dem fratrem Domini cognomento Justum, Hierosolymitanæ Ecclesiæ Episcopum fuisse, non solum sæpe narrat Eusebius in Hist. Eccl. lib. 2. cap. 23. lib. 3. cap. 5. & 7. & lib. 7. cap. 19. Hegesippi & Clementis Alexandrini auctoritate fultus, sed disertis etiam verbis tradunt Epiphanius hæres. 78. Chrysostomus homel. 38. Cyrillus Hierosolymitanus Catech. 4. & 14. Hieronymus in Script. Eccl. cap. 3. & Comment. in I. ad Galat. ac demum magnus Augustinus lib. 2. contra Crescon. cap. 37. & lib. 2. contra liter. Petil. cap. 51. Petrum vero & ad breve tempus Antiochenum Episcopatum tenuisse, & Romanum fuisse Episcopum, omnes fere veteres Græci latinique Patres testantur; quos profecto credibile non est ignorasse eam quam sibi fingit Basnagius inter Episcopatum & Apostolatam pugnantiam. Nam quod ait Episcopos Cleri & populi suffragio creandos fuisse, quomo-

„ lus a mane usque ad vesperam, sermonem pro-
 „ trahens. = E quibus aliqui dictis crediderunt, qui-
 „ dam vero renuerunt credere, & nunquam an-
 „ tea audita auribus audientes, ad invicem tumul-
 „ tuabantur, & multam inter se habebant qua-
 „ sitionem = Quid ergo Romæ tanto temporis inter-
 „ vallo faceret Petrus, si Judæis ea quæ a Paulo
 „ au-

modo id fieri poterat Aposto-
 lorum tempore, quum scilicet
 ipsi Episcopi quem curarent
 gregem sibi comparabant? quid
 autem ineptius, quam iis le-
 gibus Apostolos obstrictos vel-
 le, quæ multo post eorum obi-
 tum latae sunt? Nonne Paulus
 auctoritate sua & Episcopus
 per civitates creabat, & ut
 Episcopus in urbibus crearent
 Timotheo iussit & Tito? Qua-
 re Clemens in ep. 1. ad Corin-
 thios n. 44. diserte docuit pri-
 mos Episcopos ab Apostolis in-
 stitutos fuisse, & ab ipsis Apo-
 stolis fuisse sancitum, ut Epi-
 scopis quos ipsi instituerant,
 tales sufficerentur viri quos
 tota Ecclesia probaret. Neque
 intelligitur quid sibi velit Bas-
 nagius, quum Apostolos ab
 Episcoporum numero eximens,
 quod ordinati non fuerint per
 impositionem manus Episco-
 palis, concedit tamen a Chri-
 sto plenitudinem potestatis eos
 accepisse, Episcopali minime
 excepta. Quod si contendit il-
 lud unum evincere, quod nul-

lius peculiaris regionis Episco-
 pi esse potuerint, quis locus
 impositioni manuum? Num-
 quid per manuum impositio-
 nem non Episcopalis potestas,
 sed Episcopalis jurisdictio lo-
 calis impertitur? Sed illud
 plane ridiculum est, ex eo pro-
 bare Apostolos, inter Episcopos
 recenseri non posse, quod ho-
 rum sit non visa, sed tradita
 mysteria proponere, illi vero
 docerent quæ viderant. Pro-
 fecto nullam Basnagius habuit
 ideam Episcopatus, qui nihil
 aliud præcipue est, nisi Sacer-
 dotes cæterosque Ecclesiæ mi-
 nistros creandi potestas per sa-
 cram ordinationem accepta.
 Neque vero Episcopatus cum
 Apostolatu pugnat, quod Epi-
 scoporum fidei certus Christia-
 norum hominum numerus tra-
 ditur, Apostolis autem uni-
 versus terrarum orbis insti-
 tuendus a Christo Domino
 commissus fuit; nam subje-
 ctorum numerus ad Episcopa-
 lem jurisditionem spectat,
 non autem ad Episcopalem po-
 testa-

„ audierant, nova & inaudita videbantur, nec ali-
 „ quem se prius audivisse dixerunt, qui ejus sectæ
 „ instituta & ritus eis declarasset? Et proinde Pau-
 „ lum, ut quæ sentiat diceret, velut uno ore po-
 „ stulabant omnes. Videat qui vult, quam sit tu-
 „ tum Romæ Petrum aliquando fuisse credere „

DISSUASIO.

Quod adhuc maxima cum animi tranquillita-
 te a me factum est, ut maledictis & calum-
 niis temperarem, id usque ad calcem di-
 ligentissime me observaturum esse confido, quan-
 do nullo odio Persuasoris aut stomacho, sed ve-
 ritatis amore ad scribendum accessi. Enimvero si
 un-

testatem, neque implicat pe-
 culiarem curam habere alicujus
 regionis ratione Episcopatus,
 generalem autem totius mun-
 di ratione Apostolatus, quum
 per Vicarios Episcopos, potue-
 rint Apostoli & certam regio-
 nem præcipuum in modum cu-
 rare, ut quidem fecit S. Pe-
 trus, teste Epiphano, & cer-
 to sciamus Apostolos universas
 orbis terrarum partes inter se
 distribuisse instituendas, & ali-
 quando ipse S. Petrus Judæo-
 rum salutem, Paulus autem
 Ethnicorum potissimum cura-
 runt. Quod vero spectat ad
 ad S. Irenæum, neutiquam il-
 lud unum dicit, tertium Ro-
 mæ Episcopum fuisse Clemen-
 tem, sed dicit tertium fuisse
 ab Apostolis, seu post Aposto-

los. Si quis diceret CLEMEN-
 TEM XIV. qui nunc in Roma-
 na Petri Cathedra feliciter se-
 det, tertium esse Pontificem
 post Clementem XII. num-
 quid negaret Clementem XII.
 fuisse Pontificem? Adstruit
 Irenæus Episcopatum Roma-
 num Petri non inficiatur. Por-
 ro S. Ignatius erat quidem Epi-
 scopus, at non erat Episcopus
 Romanus, non erat Aposto-
 lus, ut Petrus. Demum D. Au-
 gustinus veretur ne injuriam
 Petro asserat illum Cypriano
 comparans, non quod Episco-
 pum eum extitisse non credi-
 derit, sed quod fuerit Aposto-
 lus, ac Episcopus Apostolis
 & Episcopis omnibus excel-
 lentior.

unquam locus fuit, in quo conviciis agendum esset, hic potissimum occurrebat, ubi adeo manifeste verbis Lucæ contradicit, ut omnino ipsorum alterum mendacii reum oporteat constituere: Ait namque, *Judæos qui Romæ Pauli orationem audiverunt, aliquos quidem credidisse, aliquos vero renuisse credere*. Hactenus recte. Quod vero subdit; *& numquam antea audita auribus audientes adinvicem tumultuabantur*; istud certe omnino apud Lucam non legi; quin imo id quod magis contrarium videri possit. *De secta autem hac notum est nobis*, inquit, quia *ubique ei contradicitur*: quomodo ergo *nobis notum*, si antea inauditum? Nonne illud præterea certum est, Paulum cum ad Romanos scriberet, *quorum fidem annunciari dicit in universo mundo*, plerosque esse omni scientia, ut cæteros admonere possent, id potissimum tentasse, ut Judæos gentilesque (qui crediderant) invicem conciliaret (35)? Nempe illi Judæi erant, qui audito

(35) Constat enim illam D. Pauli epistolam ad Romanos partim scriptam ad Gentiles, & partim ad Judæos ad fidem Christi conversos. Nam ideo primis quatuor capitibus disputat de justificatione ex fide sine operibus legis contra superbiam Judæorum, qui suis meritis adventum Messie tribuebant. Et cap. 14. agit de illis, qui adhuc judaizabant abstinentes a quibusdam cibis secundum legem immundis. Et cap. 16. salutatur multos, quos constat Christianos ex Judæis

fuisse. Dicit fortasse aliquis: si epistola ad Romanos vivente Claudio, qui Judæos ab Urbe expulerat scripta est, qui sunt isti Judæi, quos Romæ Paulus salutari jubet? Non enim credibile est, Claudio imperante, Judæos ad Urbem redire potuisse. Respondet Bellarminus, non modo credibile esse paulo post eam expulsionem Judæos redire potuisse, sed sine ullo dubio rediisse. Nam Paulus Act. 18. invenit Corinthi Aquilam & Priscillam Judæos, qui nuper ex Urbe venerant pulsi

to Petro crediderant. Illa omnis Romana Ecclesia fidem secundum Deum acceptam referebat Petro. Etsi enim authore Clemente, anno a Christi morte septimo Barnabas Romæ Christum nunciaverat, constat tamen ad paucissimos ejus prædicationem pervenisse. Nam quod ait Persuasor, si ita dixerimus consequens esse ut Petrus temere in alienas possessiones invaserit, jam facilis obviam est, responsio, quam objectio ipsa levis & inconsiderata. Si enim Persuasor recte meminisset quo tempore dicant authores Petrum Romam profectum, rursusque

pulsi a Claudio: deinde cum hæssisset in Achaja annum unum & sex menses, & in Asia annos duos, Act. 18. & 19. iter cepit versus Hierusalem, atque in eo itinere scripsit ad Romanos, & salutari jussit Aquilam & Priscillam, qui jam Romam reversi fuerant. Ad illa ergo verba Judæorum: *Rogamus a te audire quæ sentis; nam de secta hæc notum est nobis, quia ubique ei contradicitur*: dicimus ea verba non esse omnium Judæorum, qui Romæ erant, sed tantum eorum, qui ad fidem Christi adhuc conversi non fuerant, præter quos multi alii Romæ vivebant, quos Petrus converterat. Neque verbis illis significatur, eos nunquam audivisse prædicationem Christi, sed non fuisse adhuc persuasos, & ideo voluisse adhuc Paulum audire, & quum ab eo efficacissimis ra-

tionibus convincerentur, partem eorum fuisse persuasos ut crederent, partem in sua obstinatione permansisse. Præterea nonne & aliqua in eis dissimulatio esse potuit, aut quædam potius cupido enucleatius a Paulo intelligendi, quæ intus ad Christianam doctrinam spectabant, cum jam & nonnulla ex fama accepissent, & fortassis ex epistola, quam Paulus jamdudum ad Romanos miserat? Profecto nomen Apostoli qui & doctrina & miraculis & pro Christo toleratis laboribus novissimus erat, illos desiderio incendere poterat, loquentem diligentius audiendi, atque inde fortassis capere occasionem perdendi sanctissimum virum, quemadmodum Judæos Jacobo fratri Domini fecisse, discimus ex Eusebii hist. lib. 2. cap. 22. &c.

fulque quo tempore pactum inierit, ut Paulus inter gentes, ipse vero Judæis prædicaret, illud ipsum posterius integro septennio invenietur. Aliud enim undecimo, duodevigesimo aliud anno contigit a Christi morte. Nec si secus esset, statim mihi videretur pactum illud ita intelligi oportere, ut utriusque non licuerit ubicumque commodum accidisset, annunciare, sed ut præcipua cura esset Pauli in gentibus, Petri autem inter Judæos. Alioquin circumscriptis sibi quibusdam veluti cancellis, Petrus ipse cæteris longe inferior inveniretur, quibus aliquo pacto interdictum non erat ubi licuisset prædicare. Nonne ipsa Babilon & Arabia, ubi annunciasse Petrum dixit se credere Persuasor, gentium erat non Judæorum? Quin & Paulus deinde in Sinagogis & Judæa publice annunciavit. Notum est præterea quod Petrus dixit in Actis (*cap. xv. v. 7.*) *Viri fratres vos scitis, quod ab antiquis diebus Deus in nobis elegit per os meum, audire GENTES verbum Evangelii, & credere.* Num pactum Apostoli inirent, quod divinis decretis esset contrarium, ut Petrus Judæis solum, non etiam alienigenis Christum annunciaret (36)?

PER-

(36) Ex his igitur facillime intelligitur, haud certo nobis innotescere, quid nam potissimum in munere suo exercendo sanctissimi illi duo Apostolorum Principes, in eo quod invicem percusserunt fœdere servarint; quum Apostolicos labores ita inter se distribuerint, ut uterque Judæos & Ethnicos promiscue edocerent, eorum-

que plurimos ad fidem genitos baptismate initiarent. Petrus enim Cornelium ejusque familiam sacro abluit lavacro, teste D. Luca in *Act. Apost. cap. x. vers. 47. &c.* & in Concilio Hierosolymis coacto, ut Gentibus Evangelium prædicaret, easque ad fidem perduceret, se a Deo jamdiu ante selectum fuisse testatus est verbis

PERSUASIO VIII.

„ **J** Am ad ea usque pervenimus tempora, quibus Judæorum coactus insolentia Paulus ad Casarem appellavit, ac Romam deductus, cætenis horrendis in carcerem conjectus est, illicque in conducto suo, quod ei carceris fuerat loco, toto biennio permansit. Nec profecto parva hæc erat mansio, ut Hieronymus in epistola ad Philomenem loquitur, ad quam Judæorum

bis ex Actorum capite xv. superius a Cortesio relatis. Paulus autem quocumque iter faceret, Judæos primum instituebat, & inde se ad Ethnicos vertebat, *Act. cap. xiii.* Præterea nonne idem Paulus ad Hebræos epistolam dedit? Nonne ubi Romam venit, mox apud Hebræos sacras habere cœpit orationes? (*Actor. cap. xxviii. v. 23.*) Nonne demum a Pauli Evangelio Judæos non fuisse exclusos Dominus ipse ad Ananiam de Paulo loquens professus est illis verbis, *Actor. cap. ix. v. 15. Vas electionis est mihi iste, ut portet nomen meum coram gentibus, & regibus & filiis Israel?* Quare nonnulli opinantur laudato epistolæ ad Galatas capite secundo loqui Paulum de quadam ut ita dicam curæ & patrocinii divisione, quod scilicet constitutum fuerit, ut Petrus Judæos, Ethnicos vero

Paulus protegeret. D. vero Hieronymus in Commentar. „ Occulta, inquit, hinc oritur quæstio: quid igitur Petrus si invenisset ex gentibus, non adducebat ad fidem? Aut Paulus si ex circumcissione aliquos reperisset, non eos ad Christi Baptismum provocabat? Quæ ita solvetur, ut dicamus, „ principale singulis in Judæos & Gentes fuisse mandatum, „ ut qui defendebant legem, „ haberent quem sequerentur, „ qui legi gratiam præferabant, non deesset eis doctor, & prævius. In commune vero hoc habuisse propositi, ut Christo ex cunctis gentibus Ecclesiam congregarent. Legimus enim & a „ S. Petro Gentilem baptizatum fuisse Cornelium, & a „ Paulo in Synagoga Judæorum Christum sæpissime „ prædicatum.